

XUT!

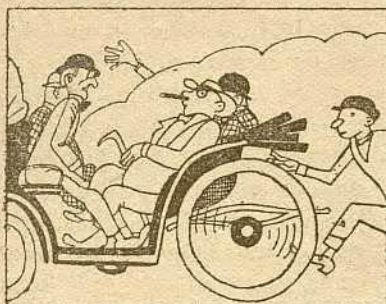

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ :
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 75
BARCELONA, 23 D'ABRIL 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

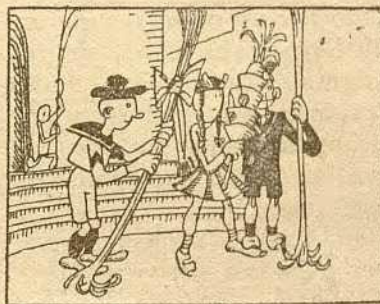
Yo era cardíaco y tal,
y después de aquel partido
hace días que resido
postrado en un hospital

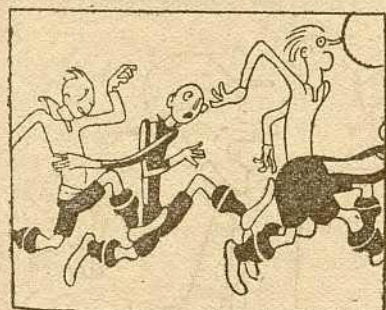
Madrid entero y en masa
acudió temprano al campo
para ver la gran festassa.

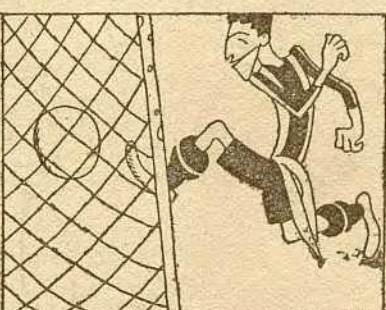
Al salir los dos equipos,
para más amenidad
sonaron palmas y pitos.

Al repicar de las manos
y sonar palmas, creímos
que era Domingo de Ramos.

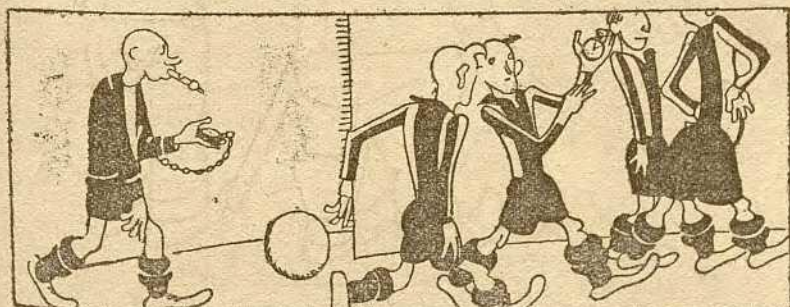
Medio en serio y medio en broma
para celebrar la Pascua
todos hacían la mona.

L'Alcántara, com un coet,
de una patada centrífuga
mete el balón en la red.

Y en su punto flaco heridas,
las hueses de Gijón hacen
huelga de piernas caídas.

El refri no se acalora
y siguiendo el nuevo horario
va y adelanta la hora.

Y el «Barça» cierra la lista,
llegando, pasado el susto,
a ser semifinalista.

«Els del "Xut!" són de Lleida.» «I un be!..» «Doncs van a favor del "Joventut"». «Ah, Ah!»

Això, ni un mot més ni un mot menys, va sentir l'amo, un dia que feia sol i *sin embargo no nevaba* (no sempre ha d'ésser llovía!), i sentir això i esverarse, tot fou u. «Aquests xicots del XUT! no em faran mai bon dat! Em tiraran per terra el rotativo! Oh! On s'és vist anar a favor del «Joventut»! La seva parcialitat em farà treure més greix que fer de cobrador de l'impost d'inquilinat! De cap manera! Obligaré a en Cuscunilles i en Dova a rectificar el que han dit, i si no són *ecuánimes, sensatos y veraces*, faré fer el XUT! per uns altres, siguin qui siguin, encara que hagi de substituir la «Margot, o la joven trans-siberiana» per una llevadora, tot abans que sentir-me aquestes coses!»

I fent aquests comentaris va arribar a la sala del ventilador. En Dova, que, per una casuali-

tat d'aquelles, que si no fos perquè ho veiérem no ho creuriem, estava de bon humor; i al veure entrar a l'amo va provar de fer-li un «xisto», però aquest no estava per «xistos»: volia *ecuanimidad*, i això no es troba ni a un «xisto» ni a un diari esportiu.

—Cuscunilles, tu primer, i tu, Dova, després, féreu que amb els vostres articles, inspirats per en Perenya (que en mal hora vaig deixar entrar a aquesta Redacció de la poca solta), se'm titllés de parcial!

—I un be!—cridà en Dova.—Vostè es vol donar *pisto*! Si per cas, els parcials som nosaltres.

—*Bueno*. Es diu que el XUT! és parcial a favor del «Joventut», que els redactors sou de Lleida...; i amb les vostres coses em desacrediteu el diari.

En Cuscunilles, que feia tres quarts i vint-i-dues hores que

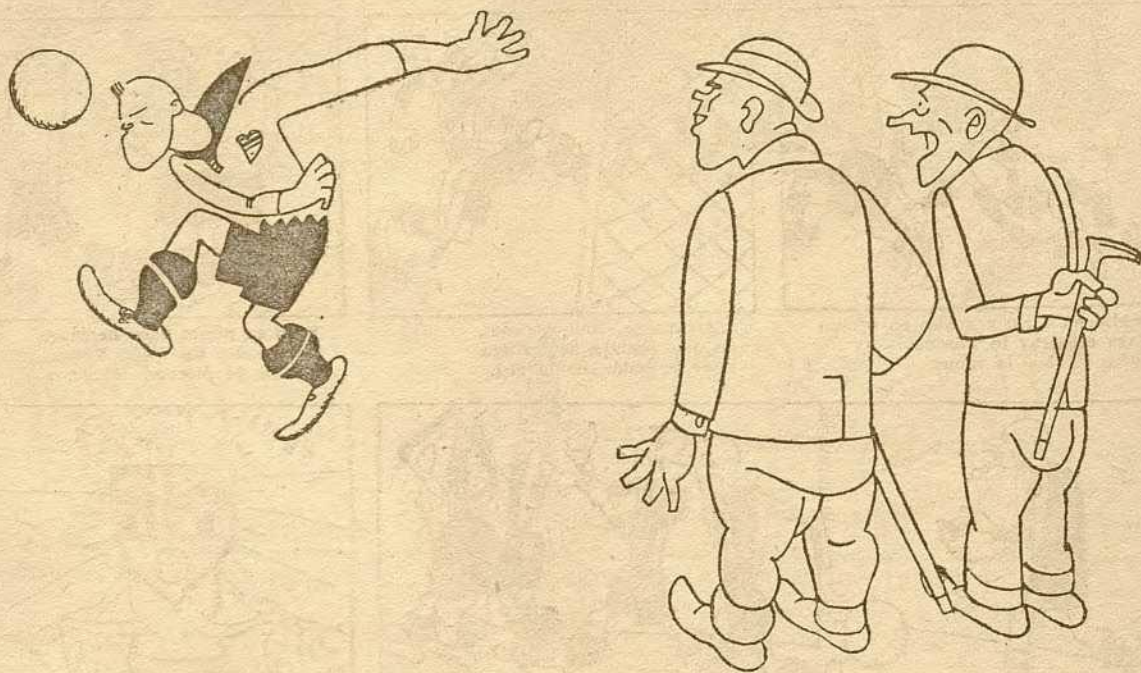
estava analitzant la densitat d'una bombolla d'escuma del sabó «Magna», va demanar la paraula.

—Aquí només crido jo, que sóc qui pago! De manera, que muts i a la gàbia, i la setmana que ve m'heu de posar la Federació a més bona altura que un internacional amb «Amílcar» i encenedor de carbur concentrat al magnesi. Si no ho feu així, us col·locaré el cap entre les pales del ventilador, l'engegaré i...

—Prou! Vostè no engegarà res! La setmana que ve posarem la Federació en un lloc que no és el seu.

—Sí, senyors: és el seu.

—Bé, doncs; la Federació quedarà al lloc *que por su jerarquía* li pertoca, però ni jo (Dova), ni en Cuscunilles, recularem el que hem dit. En Quicoff, que els té un carinyo boig de des de lo d'en Milego, sortirà

EN CROS

—Caram, que ho fa bé! Ara preguem a Déu que no ens el tornin a seleccionar.

en defensa seva, estil.logràfica
en ristre i quartel.les en rastre.

La Federació, per coses que passen sense saber com, està instal·lada al carrer de Bilbao, i, per si això fos poc, la portera és una mena de bocoi amb fal·lilles, que es diu Mamés; i cap allí vaig anar com a primera providència, per entrevistar o tenir un *pouparler* encara que fos amb l'último mono de la justa i digna Federació, que Déu conservi molts anys per bé del futbol... (Si això no és imparcialitat, que vingui en Pelaó i ens ho negui.)

—El senyor president?

—No sé...

—Doncs el secretari.

—Veurà...

—Es igual. El vice-president.

—Es que...

—Doncs porti'm el que vulgui; m'és igual.

L'individu que se'm presenta i que ha de fer de víctima en aquesta història, no és ni alt ni baix, si bé tampoc no és gros ni prim, encara que no és vell, però tampoc és jove. Però és president, vice-president, secretari, tresorer, vocal, local, comptador, conserge, etc., etc., de la Federació.

—Sí, senyor; jo sóc tot això, perquè, veurà, ara tenim un *truco*; però vostès, els del XUT!, són *tramendus*! Caram, caram! Mirin que dir que el «Joventut» i el Jutjat ens varen impressionar! Ha, ha, ha! Ah! Però, per *tramendus* que siguin, no el saben el *truco*, no!

—Sí, senyor; que cada cinc minuts canvien els càrrecs de la Junta, per embolicar el lio.

—I doncs, que vol dir que no és un bon sistema? Ens ho va dir en Cabot! I miri que en Cabot...

—Sí: és *maquiavèlico*.

—Si ens l'haguéssim escoltat, rai! Però en Rosell hi va ficar el peu.

—Quin?

—Vostè dirà! Ens va fer creure que ja érem prou grans, que no teníem de demanar consells a ningú, i avui, si en sortim, podem donar gràcies a en Cabot.

—Que vol dir que si haguessin escoltat abans al *maquiavèlico*, no haurien anat al Jutjat?

—Es clar que no! No veu que el que nosaltres teníem de fer era desqualificar les entrades..., ai!, vull dir, al «Joventut», sense contemplacions? I després dur-lo al Jutjat; perquè en tenim proves del que diem, o sinó ja no ho diríem.

—Però, de què tenen proves?

—De què hem desqualificat al «Joventut».

—I entrades falses?

—No, però això no té importància. De totes maneres, nosaltres rai, sap? Que ens condemn..., com que jo no sóc jo!

—Doncs, qui és?

—El club. (Com Lluís XV, que era l'Estat.) Però, no s'apu-

ri, no ens condemnaran a res. Mossèn Lluís està resant contínuament per nosaltres i el doctor Segura ha promès un ciri a cada Mare de Déu, a més de fer fer un partit a benefici dels empleats sense feina.

—Empleats sense feina?

—Sí..., no..., veurà... Dispen-si: em sembla que m'acaben de fer president i tinc de pendre possessió, i si em descuidés gaire l'hauria de pendre del que n'ha d'ésser després de jo. De totes maneres, passa sovint, que en aquesta casa ja saben que a tots els voldríem veure, almenys, *debajo de un tranvía*.

QUICOFF-PLONGEON

MADRILEÑO CASTIZO
se liaría a mamporros con
catalán de pura cepa. Inútil
presentarse en buenas con-
diciones.—A Madrid F. C.

L'Alcàzar, «el soida do desconocido».

GLOSSARI INCOHERENT

LA MASCOTA NEGRA

Hi ha qui neix amb sort i tota la vida va amb ella, com en Sami va amb en Zamora. La potra és quelcom inherent a la persona. El que la té des de que és al món, la conserva fins a la postrera ganyota. Fa com els desitjos o les pigues: no fuig ni a fum de sabutots. Un Alcàntara, posem per afortunat, sempre serà un Alcàntara. Serà metge de fama, les operacions li eixiran a punt de caramel-lo, els seus fills treuran número alt i veurà desfet l'«Espanol» més tard o més d'hora.

Estar de llet és com ésser ros. El lletós nace pero no se hace.

Però el viceversa és també categòric. El que neix amb el patronímic d'esquena, ja ha fet a tots. Ensopegarà cada quatre passes. Si té un llo ho sabrà tota la província. Si va a empenyar el rellotge hi trobarà a tot el barri. Si surt amb paraigues farà un sol que torrarà el caucús a les parades. La seva pega

serà ingènita, enganxada a la persona com en Zamora a en La Riva. La seva mala pata farà que no tregui i, si treu, que perdi el dècim abans de cobrar.

I no els diem res de si es fa futbolista el soci amb malestruga. El seu club se n'anirà de corcoll i, si es salva — perquè també amb la jettatura hi han graus — tot el que toqui anirà al pot...

Nosaltres sabem un bon senyor, formal, seriós, bon ciutadà, que està ficat en això del futbol com podria ésser vocal de torn del «Niu Guerrer» o soci protector de l'Associació de Pesebristes. Un cop ficat al tinglado, l'home ha remenat les cireres, però els que l'envolten se n'adonen ja de que porta matèria orgànica a la sabata. Allà on va ell va la pega.

Es federatiu i dels grossos, i com a tal, per a gaudir dels aventatges del càrrec, acompanya als equips

que van a córrer món. Els primers cops la gent es deia: Es casual! Cada cop que a un equip l'acompanya en Dallonses, en surt amb les mans a la closca! Però després, la insistència de la malestruga ha fet caure del burro als que badaven, i avui és ja cosa reconeguda que el bon senyor és un floronco verinós, un escarbat en una cloaca, una mena de mascota negra, de talismán de la pega, un esguerra cries...

Quan un equip federatiu té de tirar de quilomètric, es sent un crit unànim: «Que no vingui la mascota negra!» Es un crit que surt de l'ànima!

Està vist: amb ell, ningú ni res s'hi pot salvà.

XAVET

PERSONA SERIA

desearia saber de cuántos jugadores se compondrá el futuro once del «Espanol». Es curiosidad. — Escribir a X. X., de Matadepera.

MODERNS I PODEROSOS

SABONS "MAGNA"

(Patentats)

Si voslè té auto, moto, velo; si juga a futbol; si fa excursions o practica qualsevol esport,

NO DEIXI de comprar, immediatament, l'aviat famós sabó "MAGNA" pastilla verda, per a rentar-se

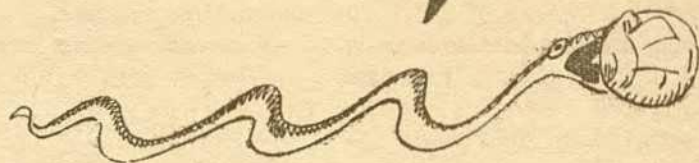
Productes
"MAGNA"

Diagonal, número 339, 1.er 1.^a

BARCELONA

les mans (a 0'40 i 0'80 ptes. una) i el sabó "MAGNA" de coco puríssim, per a tocador i bany (a 0'60 i 0'80 ptes. pastilla, segons perfum). Unes meravelles que donen la netedat i l'higiene per excel·lència

LLETRES OLÍMPIQUES

L'Esquimal de Gratallops va néixer el 34 de juliol de 1976, en plena revolta del 1714. Avui compta solament 365 primaveres i és un dels homes més coneguts a casa seva. Porta escrits més de quatre cents llibres de text, alguns dels quals, com Carmencito el buen futbolista, El arte de chutar locamente i El lenguaje de los colegiados, han sigut traduïts a tots els idiomes haguts i per haver.

En l'actualitat és el President de la «Societat Protectora de Reflis» i membre honorari d'«El Silbato Librepiensador».

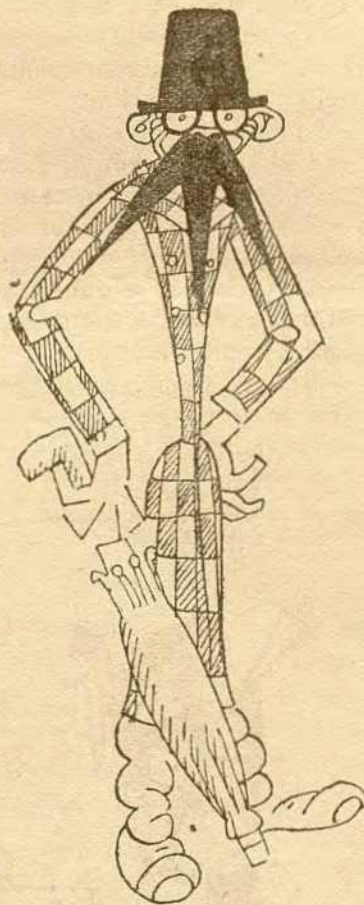
Hem volgut fer aquesta presentació, per què els lectors del XUT! es convencin de què no hem nomenat redactor olímpic a un qualsevol, sinó que, sense reparar en sacrificis, el que s'encarrega de les tasques olímpiques és un talent inter-planetari que més de quatre rotatius ens envejarien.

Avui publiquem la primera carta rebuda, per la qual els lectors ja podran jutjar.

«Chateaux des Gripaux, 19-4-24.

»He arribat a Chateaux des Gripaux, un lloc engrescador, ple de boscos i prats. Els xaragalls serpentegen per entremig del rocam i l'aigua cristallina per sobre un mantell de molsa deixa oir ses remors suaus, mentre la floresta remoreja amb el vent melodies de jazz-band menestral.

M'he comprat uns mitjons petuts de cotó, que m'han costat set rals. Tot està caríssim. Una col val 6'35, i uns cordons per les sabates costen dos duros.

L'Esquimal de Gratallops.

La gent és molt amable. Sense conèixer-vos, us brinden amables consells, que són molt d'agrair.

«Metez vous tranquile et achetez vous un perroquet.» «Passez vous par le trottoir, que vous ne tomberez pas.» «Demain me rassurez vous.» «Voyez par ou, regardez que tal oubliez les penes, bevent de sidral.»

Tot això ho diuen sense demanar-los-hi, i un rep la impressió de què es iroba en mig de gent ben educada.

Demà sortiré cap a Ville Etroite de Dessús, car tinc ganes d'arribar a París el dia 25 de maig, per veure jugar el match Espanya-Itàlia.

Enyoro els companys de Redacció Dova, Quicoff i Cuscunilles; tant és així, que em passo hores i més hores esguardant aquella fotografia en la qual estem tots quatre retratats a dalt d'un camell de cartró, i ploro com una criatura, ple de nostàlgia fins el moll dels ossos.

He perdut sis quilos, que era el que pesava el farcell de roba que varen afaitar-me a l'hostal.

Una abraçada per tothom, fins per en Cardona, i vosaltres rebreu l'estimació pura i desinteressada d'aquest sidralista transplantat,

ESQUIMAL DE GRATALLOPS

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

Una entrevista amb l'«Hado Adverso»

Quan un equip perd, la majoria de les vegades, per no dir sempre, s'atribueix la seva derrota a la Fatalitat, o bé a l'*Hado Adverso*. La Fatalitat tothom la coneix i és popular a l'ensem que *asequible* a totes les mentalitats, però l'*Hado Adverso* no deixa d'ésser una incògnita misteriosa, incomprensible i difícil d'assimilar per les intel·ligències refractàries al sidral.

La curiositat ens va picar, i, en lloc de gratar-nos-la, decidírem celebrar una entrevista amb el misteriós personatge.

Ens dirigírem a l'estació d'estiu i prenguérem un bitllet per Supersticions, poble de la província dels Llms que compta amb més d'un milió d'habitants.

El poble no és gòtic ni romà; les cases són fetes amb ossos de futbolistes i desferres de rellis, i la moral de la població és tan complicada, que, quan veuen una persona decent, toquen *pitos* d'auxili. Quan varen adonar-se de la meua modesta persona, no en varen tocar.

L'*Hado Adverso* viu en una torreta dels afores, anomenada «Vil·la Romanços», tota voltada de jardí, amb tres fonts, dues que ragen i una que és la font de la intel·ligència, que no raja.

El propietari vesteix de pana enrivetada i té un posat amable que atrau.

—L'*Hado Adverso*? — vaig preguntar jo, fent una reverència.

—Servidor de vostè i de la Fatalitat—em respongué emfàticament.

—Tenia ganes d'entreviuar-lo.

—Estic a les seves ordres...

—Sí, i a les de la Fatalitat, ja ho sé. Volia preguntar-li què és ço que el fa decantar cap a un equip o altre en un partit de campionat i el per què de les seves preferències.

—Psh! Es molt delicat contestar! Però si vostè em promet no esbombar-ho per esguerrar-me el marro, l'hi explicaré.

—Aboqui, que no xerraré res.

—Doncs, amb franquesa: tot és qüestió de pàfies.

—Com vol dir?

—Sí, home; que al que afluixa el serveixo, i al que no afluixa el rebento.

—Així, la final de l'any passat...?

—Justa, home! L'«Athletic» em va pagar bé i vaig fer la guitz a l'«Europa» fent-lo perdre de la manera més llastimosa.

—Ara ho veig clar! Vet aquí per què l'«Europa» va dominar tot el partit i va perdre!

—Ni més ni menos!

—Així, vostè, amb la Fatalitat i la Desgràcia no hi creu?

—Fugi, home! Que es creu que baixo de l'hort?

—Ai, caram! I si aquest any el «Barça» afluixava la mosca, el «Madrid» rebria del carpó?

—Miri: no em comprometi i li diré un secret.

—Vinga.

—Doncs el «Barça» ja ha afluixat.

—Què diu, ara!

—La Bíblia. En Noga va venir de part d'en Cardona i tots dos aviat ens vàrem entendre. Em va donar un sobre clos, el vaig mirar, em va semblar que n'hi havia prou i, tractes són tractes: aquest any el «Barça» serà campió.

—Però, això és autèntic?

—Tan autèntic com que vostè és un paveró que ho xerrarà així que toqui el dos.

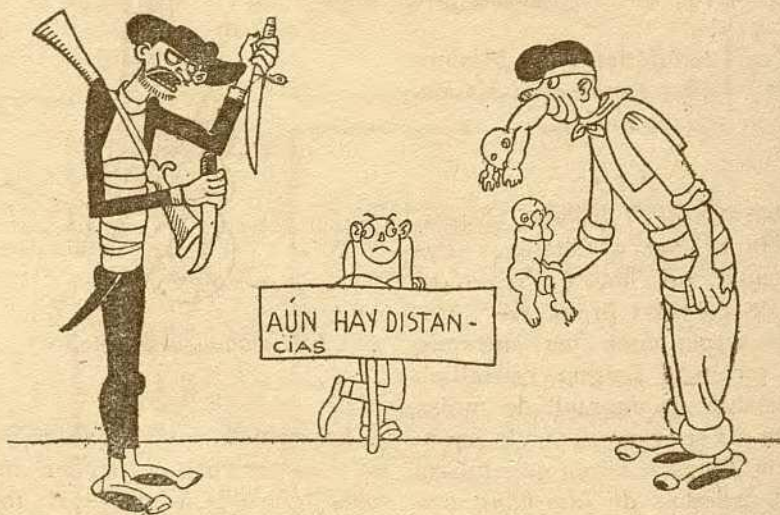
—Així ho crec. Passi-ho bé i gràcies.

Ja en tenia prou. Jo que volia fer la entrevista amb l'*Hado Adverso* per a pendre-li el pèl, resultava que en sortia amb un secret que no el sabia ningú, llevat d'en Noga i d'en Cardona.

No en parlem més. El «Barça» serà campió perquè l'*Hado Adverso* està amb ell, i nosaltres podrem engegar l'extraordinari a benefici del públic.

Endavant les atxes.

DOVA (FILL)

Un gijonès vist des de Barcelona... i un barceloní vist des de Gijón.

JOCES FLORALS DEL «XUT!»

TREBALLS REBUTS

TEMA LLIURE

IDIL·LI

Lema: «Enigmas???»

La nit es fosca...
La lluna cau...
Rau... rau... rau...
El sel esta sombriu...
Un homeriu...
Un portero se pasea
Junto con un enragé
Los dos como estan d'ullera
Se dan golpes al padré.
Pasa un grupo, de canalla
Aullando con frenesí
Todo bebiendo sidral
Aquel portero badalla
L'enrage se hace pipí
Arrinconado en un pal
Y mientras tanto la luna
Va señalando la hora
L'enrage es diu La Riva
Y el portero es diu Zamora.

XARRAPETA

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Diners...»

Amor al Club ¡Qui ho diria
qu'avui dia no existeix
i els que n'hi tenen, l'estimen,
si va junt amb els diners.

El jugador del Club pobre
s'esforça en jugar molt be
tot pensant trobar qui el tregui
d'aquell Club sense diner.

No mira els anys que n'és soci,
ni qu'allí a jugar ha après
ell mira els seus interessos,
ell tant sols veu els diners.

I somnia a totes horas,
bosses ben repletas d'or
!Oh! Ja's veu seu tot l'argent,
que tant robat l'hi te el cor.

I l'orgull l'hi fa pensar,
qu'ell allí hi està de sobra,
poguent ser ric a altre lloc,
no pot seguir al Club pobre.

I res l'importa el deixar-lo
ni abandonar ses companys
pels diners, befa els colors
qu'ell ha defensat tants anys.

I espera, i ansia prompte
fugir d'aquell Club sens res,
i passar al ric, ahont hi hagi
diners... !Oh si! molts diners...

Al camp de joc ell es l'amo
per fi ja s'ha traspasat
que mes vol? tots els seus somnis
a l'últim ven realitzats

Al cap de joc ell es l'amo
del Club es el noi mimat
cor que vols cor que desitjas
tot l'hi donen de bon grat.

Que felie viu; quina dicha!
ser al Club ric! que bonic es!
com l'admira! com l'estima!
mentre hi hagin diners.

I el dia qu'aquests s'acabin
tampoc amor no hi haurà
qu'aquest es amic dels altres
i d'ells no's separarà.

I la vida futbol·lista
un mercat de vendre es
ahont es ven l'orgull i fama
per sacs replets de diners.

Oh si, diner! tu ets el deu!
a tu adora el jugador,
sens tu no hi hauria orgull
sens tu no hi hauria «amor».

JOAN SIMÓ

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Entrabancats».

Mahomet Aben Dinat
amb Julià i Bordoy
bevent café rescalfat
esperant el dia de San Aloy.

Jo jugo en el primer
com Semi el bueno
menos el Fabrer
amb notetat i esmero.

Soc un mix centro
dels que hu salvant tot
sempre que no entro
o sinó baix al pot.

Jo me'n tornaré al club
i em sembla que a n'aquest pás
entraré en el Concurs del Xut
sense ser un veritable ás.

PERRE NEGRE DE MARTORELL

TEMA LLIURE

Lema: «Innocent».

Aficionat in-nocent
tu que vas a la taquilla
pera que't buidin l'hermilla
ets digne d'un monument.

Quan un partit s'anuncia
amb una semana atrasada
ja te afanyes per l'entrada
aixecant-te al punt del dia.

Tan si plou com si fa sol
cap al camp tu vas fen via
estant-ti allí tu mig dia
per un partit de futbol.

Ja veus dones si ets musul
puig prens molesties i a vegades
s'han acabat les entrades,
?Trovas tu amb aixó consols?

I si entrada pots afanyarte
tens empenyes, i trepitjades
si es que no hi han bofetades
que's lo que pots mes guanyar-te.

Doncs ja veus tu si ets prou ruo
per fer mes lo que estas fent
no em fassis riure in-nocent
que explicar-ho mes no puc.

Aficionat inconcient
no vagis a la taquilla
pera que't buidin l'hermilla
que foras massa in-nocent.

K. D. FIOR

TEMA LLIURE

Lema: «Lo que s'estudia avui».

Un xicot d'uns divuit anys
que d'Abogat estudiaba
dintre sa cambra es miraba
un llibre, amb molt afany.

Els seus pares policias
pel furat del pany miraban
i boquebadant quedaban
pensant eixas teorías:
Si aquest noi segueix aixis
que hasta en el llit estudia
de segu que vindrà dia
que tindrem un paradís;
puig si al examen l'aproban
serà abogat, i allavors
ens vindran els temps mellors
que'ls bons pares sempre troban.

Per un moment em dedico
a veure lo que el noi amb delit
llegia ficat al llit
i a dintre sa cambra em fico.

Per títol el llibre portaba
«Para ser en el Futbol
«As» en diez dias» i s'el miraba
com si alló li des consols.

Entrenant-se dintre el llit
dan patades als llansols
es creia ja amb un partit
i ser ell l'amo dels gols.

Els seus pares molt joiosos
a sa cambra es retiraban
satisfets perque trobaban
viure els ultims anys hermosos;
de lo que guanyés l'Abogat
que en son cap res mes tenia
...que veure quin fora el dia
que fos ell seleccionat.

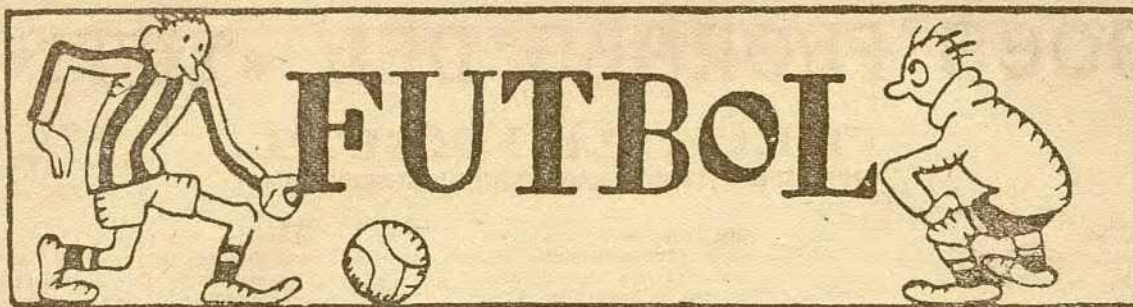
K. D. FIOR

TEMA LLIURE

«LA VIDA ES SUEÑO»
CALDERÓN DE LA BARCA

Cuentan de Cabot, que un día,
tan malhumorado estaba,
que sólo se contentaba
si als clubs enredar podia.
«¿Habrà otro—entre sí decía—
más «maquiavélico» que yo?»
Y cuando el rostro volvió,
vió la respuesta «elisando»
a en Tallada enredando
los pocos que el respetó.

Por la copia,
GOL D'ORSAY

Barcelona Sporting de Gijón

Els madrilenys estan d'enhorabona. En pocs dies han tingut tres plats forts, i el darrer ha sigut el més fort de tots.

Els gijonencs es creien guanyar i varen sortir al camp com uns mals esperits, preferint acabar com carn per la pilota, abans que perdre. Però com que els del «Barça» en saben un niu, els varen fer aquella brometa de la «passejada del balón», i mentre els uns entraven com a feres amb els ulls aclucats i els cabells de punta de cap a la melsa del contrari, els nostres combinaven acadèmicament i acabaven d'excitar-los amb la seva sang freda.

Un servidor hi era. Sí, senyors, hi era! Ja s'ha acabat allò de fer els partits a Canaletes o amb el *Mundo* a la vista. Un servidor va anar a Madrid pagant l'amo, i encara va fer «moros» per comprar-se un paquet de cinquanta.

Si diguéis que a l'arribar a Madrid tothom va seguir-me al darrera, cridant: «¡Viva Taujà el sabio! ¡Viva el XUT!», potser exageraria una mica; però si diguéis que els companys de premsa madrilenya i els jugadors em feren els acataments que mereixo, ja no exageraria tant.

Es clar que si diguéis que tot això és pura fantasia i que jo no he estat mai a Madrid, diria la pura veritat, és clar que sí, però anant a Madrid de *boquilla* no faig cap mal a ningú.

En Meana, amb perdó sigui

dit, va deslluir bon tros les seves darreres exhibicions. Potser fou degut a sortir al camp ressentint-se encara de les darreres sotragades rebudes, però això no lleva que la seva actuació fos mansoia.

Els madrilenys es sentiren de bon començament inclinats a apoiar als asturians.

No acabem de comprendre el per què, car a ells tant deuria endonar-se'ls-hi que guanyessin els uns com els altres; però influïts, sens dubte, per les doctrines d'en Karomte i mal impressionats amb allò de birlar gabardines, agafaren bola als nostres i no deixaren d'esbrincar-los durant tot el partit.

L'Amadeo, el porter dels asturians, tingué una tarda esplèndida. Pilota que li xutaven, pilota que entomava (no comptant les tres que varen entrar-li).

La davantera del «Barça», amb en Gràcia al centre, no dubtà un moment davant de gol, i a força de bona voluntat i de científiques combinacions, amb salts mortals d'en Sami, xuts formidables de l'Alcàntara, cops de cap d'en Gràcia, centrades precises d'en Sagi i maquiavelismes desorientadors d'en Piera, conseguiren lo que tant desitjaven, o sia marcar.

En Sancho tornà a fer un bon paper i brillà esplèndidament per sobre en Meana... degut a què en Meana estava lesionat.

Com que avui fa una setmana justa que va jugar-se aquest partit i el que no ha llegit la ressenya mitja dotzena de vegades ja la sap recitar de memòria, farem

punt final i no en parlarem més.

Tot, abans de què ens qualifiquin de llaunes.

TAUJÀ, «EL SABIO»

En Amute al «Barcelona» por ser diada de Pascua, le endiñaron una mona.

Protesto. Sí, senyors: protesto. L'amo li vol mal, al «Barcelona», i com que ha notat que sempre que jo faig d'*enviado especial* la coïlla d'en Cardona en surt amb les mans al seient, per això m'hi envia.

Faig aquest aclariment previ per tres motius:

Primer: Perquè em dóna la federal gana. (Sóc federal de tota la vida, mal m'està el dir-ho.)

Segon: Perquè el «Barça» sapiga que no en tinc jo la culpa.

Tercer: Per veure si en Cardona em subvenciona per a que no vagi mai més a fer-los la «tirana».

I ara, vaig al gra, car veig que m'estic entretenint més que en Sami amb la pilota als peus.

Ja sóc a Irún. A mà esquerra hi ha França. De la gent d'aquí en diuen «irundarres». A nosaltres, dels de Sitges en diem «suburrencs». Mira què tal!

L'expectoració és gran. Els uns diuen que guanyaran i els altres diuen que no perdran. Aneu a saber qui tindrà raó.

Jo no les tinc totes. Em temo que aquí també desconeixen el sidral.

En Piera m'assegura, molt formalment, que la magnèsia també li fa efecte. Es un *retrogrado*, ja els ho diré.

Ja sóc a Amute. Hi ha més gent que a la secretària del «Barça» el dia de «puginen».

Un tal Sánchez (em sona el nom aquest...), que a la cuenta és de Santander, toca el *pito*... ¡Que Déu Nostre Senyor hi faci més que nosaltres!

Comencen els irundarres dominant que és un *cuantento*. En Pasqual fa sis bots per minut i el salt del lloro borni, i fins l'aplaudeixen. No se'n sap avenir.

En Vázquez (mala negada faci!) endinya un gol que que de què esbotza la xarxa. En Pasqual renega en castís i en Planes diu: «Me caso en Breda!» Es el seu *epíteto*.

Segueixen dominant els irundarres i en Pasqual sua tinta xina. Els nostres, baden. En Piera pensa en aquelles natilles del «Royal». L'Alcàntara medita en si és millor la cocaïna o el cloro-

form... En Gràcia s'entesta en fer un cop de cap per a demostrar que allò de Madrid no era paveria. En Sagi rumia els comptes de fi de mes i es veu que hi troba dèficit. Sols en Sami va per feina, però no en troba. S'acontenta amb dues etzibades, que el porter de l'altra banda detura amb «fatiguitas»... I així arribem a la mitja part... No m'hi veig de canguelo.

No hi ha sidral!

Sort que he remugat unes pastilles de clorhidrat-anhídric-boratat al benzol-cocodilat, que m'ha regalat l'Alcàntara!

Ara dominem. Com a detall curiós dec consignar que quan nosaltres dominem, els altres estan dominats...

A en Pasqual se li enganxa la pilota al llombrigo i me'l penyoren. Sort de la sort que no passa res.

Dominem. Seguim dominant. Tornem a dominar. Continua el

domini. Els guipuscoans han tancat i barrat i no passa una *alma*. Res. Ai que de què! Però res. I s'acaba la cosa i hem perdut.

El més peça, en Pasqual. Els altres, pepes.

Si serà veritat que jo els dai-xonses?

He notat que, al sortir del camp, en Carulla em mirava de reüll. *Malo!*

Com a bon repòrter (si no m'ho dic jo, qui m'ho dirà?), vaig recollir opinions.

«Me juego un pez que a Zamora le meten seis.»—*Pasqual*.

«Etic macat.»—*Planes*.

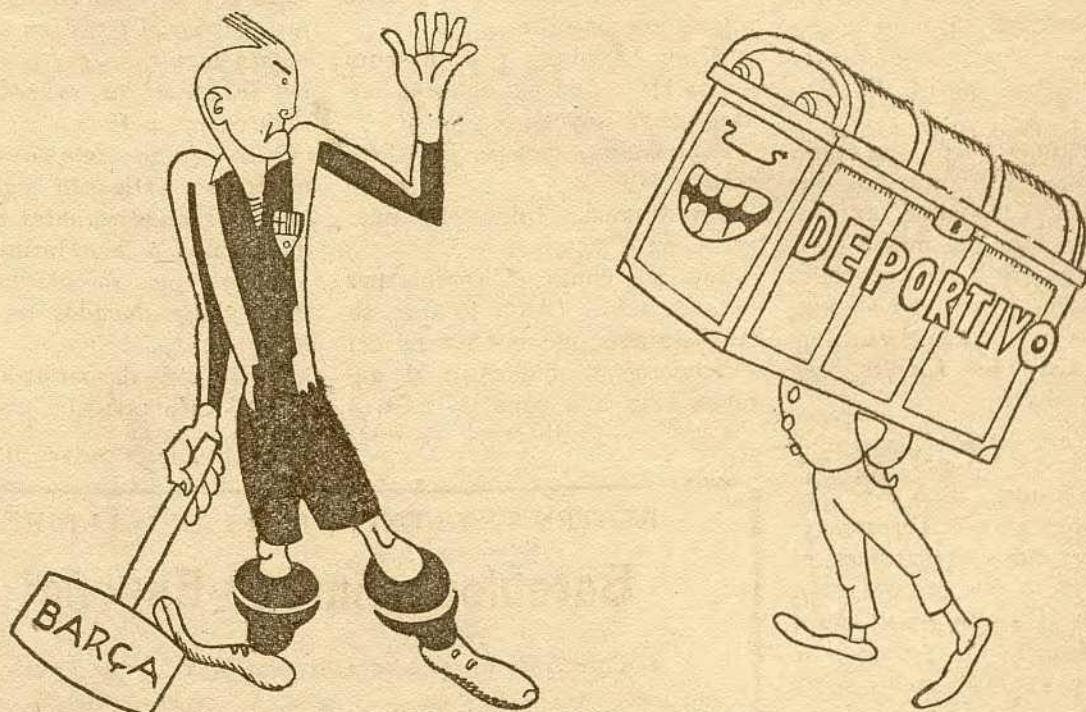
«Oi que no ho faig tan malament com diuen?»—*Surroca*.

«En els meus trenta sis anys de jugador no havia vist mai una pega com aquesta!»—*Torralba*.

«No m'atabalis, me caso amb l'ou!»—*Sancho*.

«M'han dit que ho feia molt bé.»—*Carulla*.

«He vist una rossa que em mirava!»—*Piera*.

Cantant les veritats, es perden les amistats.

«Moralment, hem guanyat.»
—Sami.

«Si hagués pogut ficar-hi el cap, rail!»—Gràcia.

«No quiero retirarme sin ser campeón de España!»—Alcàntara.

«Ves què dirà el meu sogre!»
—Sagi.

«Nous les avons xafés.»—René. I etc., etc.

La tornada ha sigut trista. En Sami m'ha dit que si em veu el diumenge a Les Corts, em trençarà un os. I l'Alcàntara ha precisat més: em vol desbaratar l'esófago...

CUSCUNILLES

Terrassa-Osasuna

La setmana passada el redactor que tenia de fer la ressenya del partit de Terrassa, va guillar amb l'import del viatge (2'90 pessetes) i ens va deixar a nosaltres en ridícol i als terrassencs enutjats amb el XUT! i promentent no tornar-lo a comprar.

Aquest és el motiu de què aquesta setmana sigui jo personalment qui s'encarregui de fer la ressenya del partit del diumenge.

L'«Osasuna» no és cap equip carquinyoli. El «Terrassa», que no esperava trobar-se enfront d'un equip tant del morro fort, rebé una sorpresa de pronòstic. En Massagué estava tan afectat, que tot ho esguerrava, i en Marcet llençava uns sospirs que trencaven el cor.

En REDIU va tenir la bona pensada de fer un gol quan estaven dos a dos, i això li valgué les simpaties de tot Terrassa.

Nosaltres no som cardíacs ni asmàtics, però per res del món assistiríem al segon partit entre el «Terrassa» i l'«Osasuna», car estem segurs que la melsa se'ns capgiraria.

Un tres a dos a Terrassa re-

presenta una panadera a Pamplona, i això cal que ho tinguin present els «terrassencs» per si volen guanyar. Es qüestió de posar-hi els cinc sentits, car nosaltres ja els tenim per campions d'Espanya i els hem mapat a l'extraordinari que tenim preparat.

L'AMO

La futboleria xoferística

Els xòfers se'ns tornen futbolers. Ja n'hi ha que fan *dribblings* amb el «Ford», com uns vulgars Samiters. Es veu que els ha entrat l'afició de cop i volta i amenaça fer-hi estralls.

Dies passats, els del «Picadero» i els dels «Citroën» jugaren un partit al camp nou de l'«Europa». Els «citroëns», a tota marxa, conseguiren sis gols, a canvi de dos que en feren els «picaderos». Cap jugador va sofrir *panne*.

Com a coses remarcables, veiem:

L'Alegre fent de *refli*, portant aquella cèlebre americana enriquetada d'en Casterlenas.

En Triana amb més por a la pilota que als urbans.

A en Domingo pencant com un 40 HP., malgrat els seus seixanta cinc anys.

En Guixà girant-s'hi d'esquena.

En Canela, lluint el tipus. (3 m. 62 d'alçaria.)

Les sis copes «Citroën» per als vençuts... (Amb lo que va conseguir-se que els xòfers del «Picadero» se n'anessin al garatge amb una copa de més...)

I la Copa Cadillac per als gua-

nyadors, que val més peles que un neumàtic.

C.

Talla que tallaràs...

Quan agafem mania a una cosa, per més que hi fem no sabem estar-nos de tornar-ne a parlar, amb el risc de què ens enviïn els padrins.

Amb *Deportes* ja ens hi vàrem ficar la setmana passada, però al llegir la ressenya del partit de Terrassa, tots els de la Redacció es posaren romàntics i en Dovala va recitar tocant l'arpa amb els ferros d'estendre la roba.

Nosaltres no fem més que retallar, per què se'n convencin:

«Y así, durante todo el encuentro, actuaron; siempre despierto el apetito de marcar, y siempre frustrado el intento de satisfacerlo.»

Apetito, despiértate, que és hora de brenar.

«En la linea media, y en el equipo todo, fué Gómez el mejor. Alma del team, en todo momento inculcó a sus coadyuvantes las energías sobradas para mantenerse a flote.»

Una mena de salvador de naufragés. «Dichoso aquel que tiene los coadyuvantes a flote», que canten a la «Marina».

«...los que, si cataron balón, fué tras ir alocados en pos de él.»

Després de despertar-los l'*apetito*, el més poc que podien fer era *catar balón*.

RESTEN TRES EXEMPLARS DEL LLIBRE

Barcelona-Europa-Español

Un per mi, un per tu i un per l'altre, i *pax bobis*.

Exhauriment! Esgotament! Escorrialles!

El gran nombre d'aficionats que formen el «coro d'en Peret» han sofert una decepció que ha esfumat despietadament les seves il·lusions en flor i els ha aclaparat per la resta de la seva vida (això, modèstia a part, és cursi).

Quan les coses es fan a la quieta i sense *bombo*, l'aficionat en té prou fent d'espectador conscient, però la premisa s'engresca i fa pronòstics, l'aficionat es converteix en palanca i «duro, Peret!», «yo te empujo!», la calma i l'harmonia se'n van a càn Pistras i les criatures de bolquers se senten capaces de fer de director de combat.

En Sàez és un xicot que escampa simpatia per tot arreu on va. Es senzill, és amable, és bon xicot i no té pretensions; però els seus partidaris són tot al revés d'ell: criden, mouen brega, fan el viu i s'empipen.

L'Alís és un paio que, en lloc d'escampar simpatia, escampa pinyes, i els seus partidaris fan

«muts i a la gàbia» fins que s'ha acabat el combat, i quan s'ha acabat somriuen mefistofèlicament i amb aire compassiu diuen al company del costat: «Ho veu, home? Ja l'hi deia, jo!»

El combat no va engrescar a ningú, degut a què tot ell transcorregué en un continu cos a cos. Dels dotze *rounds*, en va dominar nou l'Alís, dos en Sàez i un en Casanovas.

Va guanyar l'Alís i la decisió fou acollida amb aplaudiments.

En Bruguier va guanyar a en Català per punts. En Català no ho va fer com altres vegades, i mentre rumiava com ho podria fer per sortir vencedor, en Bruguier li prengué la davantera i es va apuntar la victòria.

En Blasco, de més cos i de més puny que en Cola, va aconseguir encarrilar el combat per allà on li convenia i pogué guanyar, encara que molt justet, al científic Cola.

En Gironès va pegar a un campió de fira que li feien nosa

els guants. D'aquest combat en protesta tota la Redacció del XUT! en pes. Amb contrincants així, qualsevol de nosaltres es veu amb cor d'ésser el rei del K. O.

En Martínez se les va tenir amb un altre campió de la mateixa *ganaderia*. Cada vegada que el tocava s'asseia de cul a terra fins que l'àrbitre comptava els nou segons de reglament. Però una vegada va perdre el compte i quan es volgué aixecar no hi fou a temps.

Com que tenim l'espai taxat aquesta setmana, ho deixem córrer, i la vinent publicarem una entrevista amb l'Alís després del combat amb en Peret.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

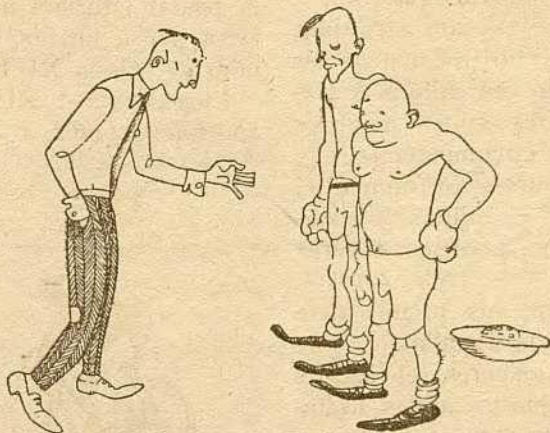
Filosofies transcendents

LA TRIBUNA

Un camp sense tribuna és com un bordegàs sense àvia. Així com l'àvia dóna al bordegàs la plena conformitat de tot el que fa, sigui bo, sigui dolent, la tribuna proporciona al club una força moral a prova de crítiques, i quan la tribuna diu *bravo!* o diu *panal!*, té una força que cohibeix al reffi i l'inclina a acatar els judicis de la tribuna.

Els jugadors se senten emparats per la simpatia de la tribuna i posen més foc en les seves jugades. Guanyen més contents, i si gosessin, quan els aplaudeixen, donarien la volta al camp i recollirien els *hongos* i els barrets de palla dels senyors i els mocadors i les flors de les senyores i farien acataments i repartirien somriures a dojo, fins que no cabessin a la pell.

Però la tribuna de vegades puja al cap i aleshores els tribunicis, refiats de la solidesa dels seus judicis, d'una atzagaiada en fan un manament inapel·lable, i un comentari apassionat el converteixen en article de fe.

CONSELLS DE L'ÀRBITRE

—Com que cap de vostès sap anglès, en lloc de «break» quan vulgui que es separin, cridaré: «Al tanto, que ve un camió!»

Quedem, doncs, que la tribuna és un gran apoi moral per un equip, però, en canvi, és, també, una foguera encesa de passions, sots una disfressa de suficiència.

Tenim raó, o no en tenim? Si en tenim, tots els que estiguin d'acord amb nosaltres que aixequin el dit.

MARGOT,
la joven trans-siberiana

CICLISME

El diumenge tingué lloc la inauguració del Velòdrom de Sabadell, que acaben de construir els nois del «Club Velocipèdic» d'aquells encontorns.

Allò és un velòdrom amb totes les de la llei! Els corredors que solament havien rutllat per l'«era» de Sans, se'ls coneixia de seguida: s'hi perdien, o... no s'hi trobaven.

Estava quasi ple assistint-hi les autoritats. A en Regnier l'alcalde li col·locà la medalla d'or de l'Ajuntament.

L'estol d'aficionats del nostre comtal poble que es traslladaren a la ciutat sabadellenca, fou molt nombrós. Vesteix molt allò de poder dir: «Me'n vaig al Velòdrom de Sabadell a veure unes curses interessants.» També vestirà l'any dos mil, quan els d'aquella ciutat vindran aquí per veure el del nostre poble.

Si hem de dir la veritat, direm que els que portaren a cap tan magna obra es mereixen l'honor més gran que hi hagi; però malgrat haver-hi a Sabadell *punttillosos*, com a molts pobles, no en treuran el profit que es mereix. El poc maliciós Pibernat, ja pot pensar per què ho diem.

El dilluns el programa quasi era més atractiu que el dia abans i solament hi havia mitja entrada.

L'èxit assolit el dia de la inauguració ja tardarem a veure'l. Hi ha un excés de mala fe que els del velòdrom ho ignoren.

El diumenge en Regnier es retirà a la volta 18, perquè se li

rebutà un neumàtic. Ningú digué res.

El dilluns a en Llorens li caigué la cadena al moment de l'arrencada (que en un segon està posada altra volta), i ja hi sonaren xiulets, crits i males paraules. Els uns contra en Janer perquè no es parava; altres contra el jurat, que era en Torres, de Sans (que, si no ho sabien, és un apòstol indispensable en organitzar actes així que hi hagi *jaleo*); altres... ai la mare!, contra el reglament. Aquests últims, estem segurs que no saben què és el reglament que té la «U. V. E.»; tal volta no saben que és una obra antiquada de l'any de Maria Castanya. Potser creguin que hi ha els reglaments de la «Unió Velocipèdica Internacional», que ha anat reformant segons les circumstàncies... Aquí no han reformat res, o ben poca cosa.

Ara, nois, és quan la «U. V. E.» està treballant quelcom, i pot ésser que es vagi arrançant tot; això sí: ho tindrien de fer (per evitar lo del dilluns a Sabadell i altres voltes a altres llocs) per les circumstàncies.

Ah! Les curses no foren ni el diumenge ni el dilluns lo emocionants que nosaltres esperàvem.

Es veu que els premis deuen ésser curts de talla.

De totes maneres, el XUT! admira a aquests nobles lluitadors a l'esdeveniment cicler.

Nois del «Cub» Velocipèdic de Sabadell, amunt i bona sort!

Les entitats cicleres han rebut el *visto-bueno* de la «Unión Velocipédica Española» per a recollir pasta per enviar un *routier* a la Volta a França representant la nostra regió. Aquest que hi anirà serà en Janer (si no es canvien els daus). Totes tenen ja la subscripció oberta.

Nosaltres no havem rebut res de la «U. V. E.»; però, per no ésser menys, ja que ho diguérem, el XUT! també n'ha obert una per a que en Jaumet faci el sidral a la sortida i arribada de cada etapa. *Lo prometido es deuda.*

El «capital» es rep a la botiga d'esmolet de la Rambla de les Flors, núm. 11, a nom del nostre redactor Quim, ex-*torero* de curses de braus i molt conegut a Vic, Selva, Tona i Taradell.

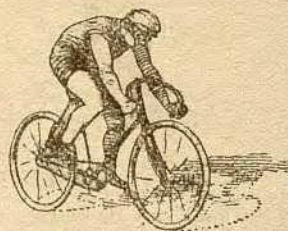
Tots els nostres llegidors podran contribuir-hi, manifestant cognom o pseudònim lo més curt possible, per a publicar cada setmana a aquestes celestials pilastres les quantitats rebudes.

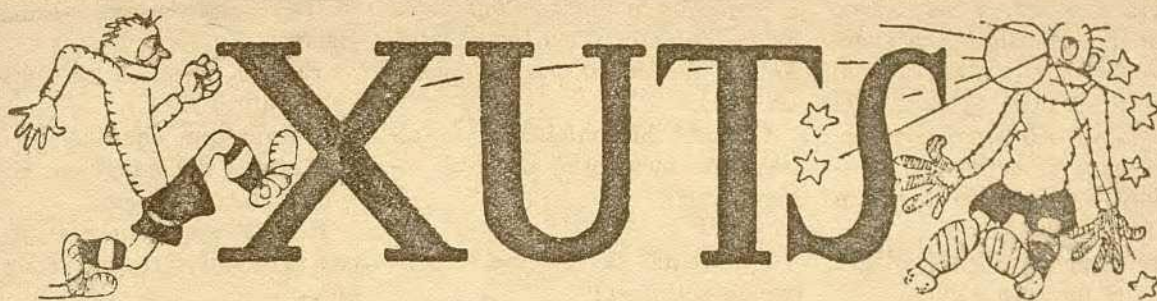
Fem avinent que si per causes sobtades en Janer no anés a «Le Tour de France», no tornàriem els «originals», car fóra un treball massa fi...*nanciero* per en Quim, i no sap gaire de comptes.

Els esmerçàriem adquirint una copa de plata o alumini (segons la pasta) i fariem una cursa ciclera per a neòfits, donant-li el nom de «Copa XUT!».

Llegidors del XUT! i altres *sportmen*, todos a contribuir!!

PARET MET

Els de Gijon diuen que els catalans ho xafen massa brut. En *La Región* diuen així:

«De propósito apenas si hemos hablado, al reseñar el encuentro, de la labor realizada por el equipo catalán.»

«Nosotros, enamorados del fútbol, en todo lo que tiene de juego noble, artístico y científico, somos enemigos declarados de él cuando se convierte en una lucha cuerpo a cuerpo, hombre a hombre, brutal, antideportiva.»

«Los equipiers del Barcelona realizaron el domingo esta clase de juego, y dieron con ello lugar a que los nuestros contestaran en igual forma.»

«Cargas violentas, manos descaradas, zancadillas, etc., fué la característica del juego catalán.»

Pobrets àngels de Déu! Víctimes d'un atropell a tan tierna edad!

A l'últim en Milego n'ha encertada una. S'ha dirigit a la «Fede» demanant l'indult d'en Pelaó.

Ja ho dèiem, nosaltres, que aquest Milego era la mar de simpàtic.

En Gràcia va ésser un davant-centre ideal jugant a Madrid, i, veient-lo jugar, en Cardona diuen que va exclamar:

—Home, tenint aquest xicot, no sé per què dimoni hem tingut de fer tants papers ridícols aquest hivern!

Ningú li va contestar.

Si a Terrassa hi caigués la primera, no en farien cas, enfei-

nats com estan amb el campionat del grup «B».

Ja tots donen com a segur el triomf, car, després de guanyar a l'«Eclipse», no és fàcil que pugui eclipsar-los l'«Osasuna».

En Carmelo—lleó de primera classe—dóna la culpa d'haver rebut a Madrid, al terreny.

«El terreno—diu,—durísimo, a pesar de tener hierba...»

Ara ves! Si no hi ha camp més acceptable que el de Sant Mamés!

En Larraza també comenta el paper ridícol. I diu:

«Jugamos como toros, pero resultamos mansos.»

Doncs, al corral!

Els de Madrid no se'n saben avenir de què hagin guanyat als ex leones.

I en Quesada, defensa del «Madrid», diu:

«El Athletic no es sombra de lo que fué. Sus jugadores han perdido aquel entusiasmo, no dan muestras de su anterior codicia y en sus líneas se nota menor cohesión.»

Vaja! No són ningú!

En Berraondo ja és a París.

En Bru resta a Barcelona.

Resignació, amiq Paco. Les coses d'aquest món van així!

Els de Lleida han publicat un fullet explicant les causes de les renyines entre el «Joventut» i la Federació, que deixa retratat el Comitè Regional.

Ho sentim, perquè el pobre

Comitè no guanyarà per surts.

En Platko té automòbil, però encara no hem pogut esbrinar de quina manera és.

El que sí sabem, és que vol guillar de la dispesa i està cercant una torreta amb garatge.

Zamora, no badis. Pensa que t'hi va la supremàcia.

Si a Madrid s'apassionen veient jugar a dos equips estranys, què deuen fer quan veuen jugar els seus?

Solament de pensar-ho se'ns posa la pell de gallina.

Aquell zeñó Balaguer, àrbitre andalús, ha fet declaracions. Els en servim un retall:

«—¿También ha arbitrado usted en Barcelona?»

—Tres domingos «seguidos». Tuve una buena tarde y me han repetido.

—¿Juzgó usted el partido Sporting-Barcelona?»

—El domingo pasao, si señó...

—¿Y que tal el público de Las Cortes?»

—¡Huyuyuí!... No me diga usted ná... Mire, me vi a cayar, por si me toca volver a Barcelona. ¿Sabe? Y además que yo prefiero no hablar mal de nadie...

—¿Y los jugadores?»

—Bastante irrespetuosos son para el árbitro. ¡Como se ven defendidos por treinta mil tios... Sobre todo el Alcantariya ése...» Jozú!

En Sami, l'Alcántara i en

Bruguera van anar a Saragossa, esperant que els diguessin si tenien de fer cap a Madrid o al Nord. I a les 6 de la tarda del dilluns varen rebre un telefonema en el qual els deien que anessin a Sant Sebastià, lo qual van fer-ho, en automòbil.

Va resultar una encerada, i que de què que fan salat.

L'autor *no ha sido habido*.

Quan l'«Sporting» va jugar aquí, el nostre públic els va esbroncar; és la llei de l'hospitalitat.

Quan els nostres varen jugar a Gijon, els d'allà també els varen esbroncar; és la llei de les compensacions.

Però quan els de Gijon i els nostres varen jugar a Madrid, només varen esbroncar als nostres; és la llei de l'embut.

Aquesta setmana no podem donar el nom de cap jugador nou dels que pensa adquirir l'«Espanol».

Si això els sembla que és falta de perspicàcia, vostès mateixos: posin-hi el que els faci més peça.

Així com així, no serà veritat. Quines ganes de trencar-s'hi el cap!

En Karomte—al qual acompanyem en el sentiment—comenta així la pallissa dels *invençibles*:

«No ha sido el Athletic Club merecedor de tal fin después de sus brillantes y merecidos éxitos sobre catalanes, gallegos, etc., que ahora sonreirán despechados de este fracaso que en nuestras condiciones es mil veces más honroso que todas sus victorias juntas.»

¿Despechados? I ara! No li veiem la punta!

Un altre comentari bilbaí:

«Ha perjudicado grandemente a los bilbatinos el empleo de la violencia, lo que ha dado lugar

a protestas y réplicas por parte de los jugadores contrarios, con lo que los ánimos se caldearon un poco.»

Caram! Si sabíeu que els altres eren més forts, per què començàveu?

Un retall de *Deportes* d'aquesta setmana:

«Por 25 miserables céntimos ofrecemos hoy al lector veinte y cuatro páginas de excelente papel... caro, un ramillete de buenos grabados de actualidad—¡Los hay todavía calentitos!—también... caros y la información deportiva que las circunstancias reclaman... así mismo cara de obtener.»

«¿Se puede pedir más por 25 céntimos de peseta... enferma?»

Això és barrila i lo demés són enterraments de tercera.

Només ho sentim perquè ens fan la competència. Són més *mandangueros* que nosaltres.

Esto no puede ser. La fatalidad nos ha perseguido. ¿Dónde se ha visto dominar durante todo el partido y perderlo por un goal que hicieron en una arrancada! Y después tirar todas las pelotas al haut para pasar tiempo. Vamos, esto no es perder un partido; esto es birlárnoslo de un modo indecente.

Això ho diuen a Bilbao.

De la mateixa manera que varen guanyar el campionat d'Espanya, l'han perdut. No tenen dret a cridar.

Això ho diem nosaltres.

«Barcelona», «Barcelona»!... Qui t'ha vist a Les Corts i qui et veu per camps d'allende el Ebro!

Si no trobeu la manera de portar la catedral junt amb l'equip, quan aneu a jugar a fora, que en donareu de disgustos!

En Taxonera, organitzador del *match* Alís-Sàez, no va per-

metre l'entrada als nostres redactors.

Ens és igual. Fins potser li estem agraïts.

L'únic que ens sap greu, és que abans del *match* no ens digués com quedarien.

Perquè suposem que lo del cop baix no seria un secret per ell.

Els quatre mil «lluïsos» dirigits pel mossèn, preparen una rebuda tan calorosa als irundarres, que el *Baül rotativo* quedarà en ridícol. Fins estan decidits a aplaudir els *fauts* que faci en René, per tal de fer la llesca a en Torrents.

Diem ja per endavant que el públic més esportiu, més imparcial, més d'això i més d'allò, és el de Les Corts.

Això sí, per fer tot això és necessari que el «Barça» faci primer sis gols. Si no és així, podria ésser que en Torrents quedés bé.

El resultat de l'«Osasuna» amb el «Terrassa» ens ha deixat capficats, perquè, senyors, tres a dos és un bon resultat, no hi ha dubte; lo únic que sentim és això, que sigui un bon resultat... per als navarros.

Consti que això és segons el nostre criteri equànim, antisensat i sidralista.

Sabem d'un defensa molt negre que prova de tornar-se blanc a còpia de rentar-se amb sabó «Magna». Potser ho conseguirà. Coses més difícils s'han vist.

Que ha tingut bon ull en escollir el sabó, no se li pot negar, ja que és l'únic que gasten els sidralistes.

El primer partit amb l'«Irún» es tenia de fer aquí, però s'ha fet allà dalt.

Es un sistema patentat i intransferible que ha privat que es fessin els partits internacionals o inter-regionals que segurament haurien organitzat l'«Europa» i l'«Español».

I, al capdavant, pel que ha servit el canvi!...

No tot han d'ésser altes.

El «Gràcia» perd a en Peidró, però en canvi guanyarà a l'Aparici...

Ei! Si no fallen els «pernòtics».

La Federació pensa editar un fullet, contestant als de Lleida. Però no troba qui l'hi escrigui.

Ves per què s'amoïnen! A casa en sobren de literats. Que vinguin i els cedirem en Quicoff o en Cuscunilles.

En Peidró ja és al «Barcelona».

La notícia no és oficial, però «brigada» sí que ho és.

Bé..., diran vostès, i el Gràcia?

Bo, gràcies.

En Samitier ha fracassat.

Cada dia que sortia amb en Zamora, li deia el mateix:

—Al «Barcelona» el que ens falta és un bon porter. El pagariem a pes d'or. Fins li comprariem un tanc!

Però en Zamora, vinga fer l'orni.

Decididament, en Sami no és diplomàtic.

El pobre Alfred Massana morí en la misèria.

Feia temps, molt temps, que aquell que fou una glòria del «Barcelona» patia de la malaltia i de les privacions.

Cert dia el «Barcelona» acordà enviar-li una quantitat...

Quan anaren a portar-la-hi, ja era mort.

A un dels jugadors que com-

ponien l'equip de l'«Sporting», a l'acabar el partit de *marras* el va agafar la policia, per estar reclamat per un jutjat de Gijón.

L'amo ens mana callar. Callem.

Diu un diari de Bilbao, parlant de l'arribada dels lleons amb la cua entre cames:

«No ha habido charangas, ni pólvora, ni iluminarias.»

Home! Ironies, no!

Que fem brometa nosaltres, *menu*, però vosaltres...!

Copiem de *La Voz de Guipúzcoa*:

«Se dice que en Madrid ha perdido Acedo su título de internacional y que, por el contrario, Belauste lo ha recobrado.»

Però, Belauste! Què en faràs als teus anys!

I en Feliu que t'aconsellava que et retiressis!

A Madrid ens han tractat amb un carinyo veritablement fraternal.

Caldrà comprar cues de panxa, per si perdiem la memòria...

En Cuscunilles ens ve amb una nova esfereïdora.

—Sabeu?—ens diu.—El «Madrid» serà campió.

—Mira què tal! I per què?

—Perquè així ho han disposat els d'allà dalt...

Un cop de tamboret el fa callar.

La legalidad ante todo.

A París ens toca jugar, de primer antuvi, contra Itàlia.

En Zabala diu que vol fer la «remenja» de Milà.

T'encomanarem en les nostres oracions.

Es ven una partida de lleons nordenys a preus de saldo, per haver-se tornat mansos, amb domador i tot.

Raó: a Sant Mamés.

El «Barcelona», creient-se finalista, ha procurat, amb temps, captar-se les simpaties dels donostiarres.

Ja tenen explicat el per què d'aquells dos partits!

Que murrís, oi?

El *Mundo* no va sortir el di lluns.

Com se coneix, *Papitu*, que ja no tens competència!

Ja veuràs quan comprem una rotativa!

A les Olimpíades hi van, com a croniquers, en Corbinos i en Cabezas.

Allò acabarà malament.

En Mates, dies passats, va obsequiar als seus.

Es diu que va córrer l'allioli. Ara, que no sabem si va ésser per a celebrar la Pasqua, o bé allò d'Irún.

Els «uruguayos» han guanyat als *leones del Norte*.

Potser que hi enviéssim el «Fortpienc»!

Fa, Karomte?

Anem a fer una indiscreció.

En Boix, el més *bizarro* dels federatius, vol acompanyar a Sevilla als del grup «B».

Res: que té l'obsessió de la Giralda.

Deixeu-li anar!

En Rosich viu a Madrid.

El «Barcelona» l'ha nomenat conceller del seu consolat.

I es diu que des d'allà dalt fa tan bons serveis.

Els cronistes madrilenys — salvo dues o tres excepcions — han demostrat un cop més les simpaties que ens tenen.

I pensar que nosaltres els trobem tan divertits!

LA MORT DEL LLEÓ

